

7

ЛАГЕРИТЕ НА БАВНАТА СМЪРТ

Капитан Жулиен Тот, вървейки внимателно по изровения терен сред живите мъртви в бившия американски лагер, „Това е точно като Бухенвалд и Дахау“.¹ Той се е бил със своя полк, Трети алжирски пехотен полк, срещу германци, защото са съсипали Франция, но никога не си е представял подобно отмъщение, кална земя, „населена с живи скелети“, някои от които умират, докато той гледа, други се гушат под парчета картон, които стискат, въпреки че юлският ден е горещ. Жени, лежащи в дупки в земята, се взират в него с гладни отоци, изпъкналите им коремци в груба пародия на бременността, старци с дълги сиви коси го гледат слабо, деца на шест или седем години с тъмни кръгове под очите го гледат с безжизнени погледи. Жулиен не знае откъде да започне. Той не може да намери никаква храна в този лагер за 32 000 души в Дитерсхайм. Двамата немски лекари в „болницата“, Курт и Гек, се опитват да се грижат за многото умиращи пациенти, опънати върху мръсни одеяла на земята под горещото юлско небе, между следите от палатки, които американците са взели със себе си.*

Жулиен незабавно насочва своите офицери от 7-а рота да огледат безпомощните и цивилните, за да видят кого да освободят веднага. Предполага се, че тези 103 500 души в петте лагера около Дитерсхайм са част от работната сила, предадена през юли от САЩ на французите за репарации, но сред тях французите са преброили 32 640 старци, жени, деца под осем години, момчета от осем до четиринадесет, неизлечимо болни и сакати. Всички те са освободени незабавно. След като преброяването започва, Жулиен се обажда в полевия си щаб в Нойшат. Неговият командир му казва, че ще изпрати храна веднага, но Жулиен също трябва да търси храна в селото.²

Кметът на Дитерсхайм събрал жените от селото, които веднага донесли храна в лагера; същата вечер затворниците получили по парче хляб и една синя слива. В Хехтсхайм по земята пълзят стотици хора като скелети, облечени в парцали. Те също напомнят на командира на окупационните сили за жертвите в концентрационните лагери. В доклада си той нарича лагерите „*bagnes de mort lents*“ или лагери за бавна смърт.³ Французите откриват общо 166 000 мъже, жени и деца в лагерите, които са взели от американците в Германия през това лято, всички в „крайно окаяно състояние“. Никакви доклади за стотици хиляди други затворници, предадени от американците през лятото на 1945 г., не са оцелели във Венсен, с изключение на доклада на Жулиен и един от делегацията на МКЧК във Франция (виж по-долу)

=====

Хюз се радва на Литълджон, човек като голяма мечка, който пътува из Франция със собствен влак. Където и да спре за закуска, му доставят сутрешните вестници. Хюз работи с него внимателно, като апелира към чувството на Литълджон за лоялност. На 18 януари той отбелязва уморено, че вместо да се вози в луксозния влак на Литълджон, той бил принуден да пътува „към дома с кола“, без да вижда приятелите си Брад, Хюз и Симпсън. „Седем часа с Кодман в буика – оплаква се той.** – Спряхме до един военнопленнически лагер близо до Стене. Видяхме германците да ядат цели порции „Б“. Чудя се дали мога да преодолея този проблем“. Друг проблем, който той се опитва да „преодолее“, е, че Лий очевидно пилее хора в тила за толкова нископриоритетни работи като охрана и поддържане на лагерите за военнопленници.

Лий, отбелязва Хюз, пътува със самолет или с кола, обикновено следван от своя влак. Често изпраща самолета до Северна Африка да му донесе портокали за закуска. Сред странните записи на Хюз, които включват броя на регистрираните курви в Реймс (3000), размера на вечеринките на Айзенхауер, когато отива в Кан (12), молбата на Айзенхауер за копринени чорапи за Кей и броя на касите уиски, които е могъл да измъкне (15), той често споменава усилията, които полага да намали дажбите на пленниците.²⁶

Важната роля, която Хюз играе за Айзенхауер по време на тези затруднения, е подчертана от самия Айзенхауер на 25 февруари 1944 г. в телеграма до генерал Съмървил, който моли Хюз да бъде върнат във Вашингтон: „Да не се повтарям, няма да се лиша от неговите услуги. За мен би било неловко да го загубя на този етап. Съжалявам, не мога да ви помогна по въпроса“.²⁷

Обслужването на пленниците от фронта в американски ръце в края на 1944 г. е толкова дезорганизирано, че генерал Брус Кларк от бързо действащата Трета армия на Патън не успява да осигури охрана, а просто разоръжава заловените, смазва оръжията им с танковете, след това ги пуска да се върнат обратно през Франция без охрана.²⁸ Много от предалите се мъже са бити от френски цивилни. Полковник Р. Дж. Гил от военната полиция при офиса на ТВД се оплаква през февруари 1945 г., че от неговото подразделение са били получени само 7004 пленници от първоначално изпратените 17 417.²⁹ Няколко пъти през март американската охрана при отварянето на вагони, идващи от Германия, е намирала пленниците умрели вътре. В Майи ле Кан на 16 март са били намерени 104 мъртви. Още 27 са били намерени мъртви в Атиши.³⁰

Справянето с проблема изнервя Айзенхауер, защото това означава да се извини на германците. „Никак не обичам да се извинявам на германците“, пише той на Маршал във Вашингтон по повод разследването на смъртта на германците, които „са задушили случайно“ във вагоните при транспортирането. „Като че ли този път нямам друг изход“.³¹ Страхът от разправа със съюзническите пленници обаче не е достатъчен, за да накара армията да подобри грижите си за военнопленниците. Скоро при друг инцидент ще загинат още германци, за които Айзенхауер няма да се извини, вероятно защото войната е почти приключила и репресиите

изглеждат малко вероятни.

=====

Отначало американците са склонни да прехвърлят вината върху широките плещи на французите. Американският сенатор Ноуланд, говорейки в Сената през 1947 г., почти не успява да разбере опасната истина, когато казва за френските лагери: „Ако не сме много внимателни, може да възникне ситуация, която да ни постави в неудобно положение в следващите години бъде показано, че някои пленници, заловени от американските сили, не са третирани много по-добре, отколкото някои други затворници, хвърлени в концентрационни лагери в нацистка Германия.“²⁴ Сенатор Морс след това прочита в протокола статия от известната колумнистка Дороти Томпсън, която също изразява шок и ужас от ситуацията във френските лагери: „Тази страна, с нашето съгласие и съучастие, и в нарушение на Женевската конвенция, наема [затворници] като робски труд под същото определение за робски труд като този, използван срещу хер Заукел в Нюрнберг [който беше екзекутиран]... Малцина си спомнят, че президентът Рузвелт даде конкретно обещание на германския народ през септември 1944 г.: „Съюзниците не търгуват с хора като роби.“ Тя продължава, като пита многозначително: „Само шепа хора ли виждат, че ако след като сме победили Германия, ние приемем стандартите и методите на Хитлер, Хитлер е победил?“

=====

МКЧК също получава подвеждаща информация, която изхвърля германците от регистрите. В отговор на запитвания от германски семейства през 1948 г. МКЧК иска от американската армия данни за изчезналите и е казано, че са взети само 3,5 милиона ОВС, с около 600 000 военнопленници.²⁵ Това пропуска около 1,8 милиона пленници от общия брой, заловени от САЩ. Заедно с проучването от 1947 г. това създава смъртоносно подозрение, което се утаява като радиоактивни утайки върху руснаците. За да придаде на тази лъжа характер на истина, оригиналното писмо до МКЧК е фотокопирано от САЩ и изпратено с други „документи“ като подарък на Бундесархива в Кобленц, където се раздава като истина на обществеността и до днес.

Така у Ноуланд, Сената на САЩ, МКЧК и света беше наложено впечатлението, че американците са заловили между 1 800 000 и 3 100 000 по-малко от истинския брой.

Нито една организация не се осмели да оспори тези цифри. Като че ли всички се страхуваха да говорят за изчезналите.

Но семействата на загиналите проговориха. След създаването на правителството на Федерална република Германия техният колективен глас започна да се чува. Правителственото (на Западна Германия) Министерство за бежанците обяви на 31 март 1950 г., че в западните зони на Германия и в Западен Берлин все още липсват 1 407 000 души. Смята се, че 69 000 бивши войници са все още в затвора, 1 148 000 войници са обявени за изчезнали и 190 000 са изчезналите цивилни.²⁶

С напредването на Студената война през 50-те години на миналия век първоначално укриваното от офицерите на ВЩСЕС-ЮСФЕТ стана много по-важно. Тъй като националната вина беше погребана заедно с личната, САЩ и Франция можеха да прехвърлят собственото си зверство върху мъртвите в руските лагери. Сега процъфтяваше убеждението, че повечето от изчезналите мъже са отговорност на руснаците. В Германия, както пише Артър Смит в книгата си „Завръщане у дома от Втората световна война“, „Мистерията за местоположението на германските военнопленници престана да съществува“.²⁷ Разбира се, никога нямаше да има такава мистерия, ако французите и американците бяха казали истината за своите лагери.

=====

Оцелелите от лагерите са престанали да страдат физически, но все още са измъчвани духовно от онези, които отричат, че са страдали изобщо. В резултат на прикриването техните мъртви другари продължават да лежат в необозначени гробове с вечното обвинение: *Вие ни забравихте*.

Приблизително 2000 от оцелелите писаха или се обадиха на мен, моите издатели и пресата, като почти всички те изразиха дълбоко облекчение, че истината за тяхното страдание най-накрая е публикувана извън Германия. Децата, които не са вярвали на това, което бащите им са им казали, сега знаят. Знаейки, те разбират по-добре своите бащи и нас. Надзиратели във френските и американските лагери са облекчили съвестта си. Почти всеки нов свидетел или оцелял, който се е изказал, изрази сърдечна благодарност, че истината излезе наяве. Никой не е призовавал за отмъщение. Съпротивата срещу първото издание на тази книга беше яростна. Френското правителство изпрати двама тайни агенти до Мон дьо Марсан, за да тормозят г-н Раул Лапортери, на 93 години, кавалер на „Почетния легион“, настоявайки да видят секретните документи, които ми е показал, разкриващи съществуването на френските лагери на смъртта. Американската армия и Държавният департамент издадоха прессъобщения, пълни с невярна информация, като пренебрегнаха масивните доказателства в книгата за бруталните условия в лагерите. Представител на Пентагона, който отчаяно търси начин да оправдае Айзенхауер, се опита да прехвърли част от вината на друг американски генерал, който всъщност се грижеше добре за своите затворници. Учени от Канада, САЩ, Франция, Германия и Обединеното кралство заклеиха книгата с ярост, без никаква тежест на доказателства. Един такъв академик, професор в Йоркския университет в Торонто, каза пред списание „Тайм“, че „данните на Бак са напълно грешни“. Моят издател веднага му писа с молба за посочване на грешките и за корекции. Това беше преди повече от година и нямаше отговор.

Повечето автори, излезли с публични критики, твърдят, че са прегледали текста, без първо да са го прочели. Често това е вярно. Авторът на рецензия във „Фигаро“ с гордост заявил на мой приятел, че е успял да заклеими книгата ми само въз основа на резюмето. — Защо не я прочете? — попитал моят приятел. „Нямаше нужда. Знаех, че не може да е истина“, отговорил рецензентът.

През май 1990 г. френският писател Жан-Луи Кремийо-Брилак написа писмо до в. „Монд“, в което каза, че книгата ми „Смъртни случаи по различни причини“ е фалшива. Чрез приятел получих копие от писмото преди публикуването му. В отговора си цитирах документи на френската и американската армия, показвайки, че Кремийо-Брилак греша. Писмото ми беше изпратено по факса чрез моя приятел до „Монд“ с бележка, че ако се появи писмото на Кремийо-Брилак, моето трябва да бъде на първата страница. В крайна сметка „Монд“ не отпечата нито едното, нито другото. Кой може да обясни това? Остава да предположим, че Кремийо-Брилак, прочитайки моето, е оттеглил писмото си до „Монд“. Моят френски издател тогава ми каза, че думата във френската журналистика сега е, че дори да забележите „Смъртни случаи по различни причини“, „не е добре за кариерата“.

Реакцията беше бурна, защото книгата ми изглежда атакува мит, в който всички сме участвали от десетилетия. Северноамериканците и западноевропейците вярват, че едно от доказателствата за нашата добродетел е, че убихме дявола на име Хитлер, побеждавайки ужасна тирания, която след това се появи отново в тялото на бившия ни съюзник. Чичо Джо Сталин, нашият усмихнат съюзник срещу злото, сам стана зъл. Демокрациите, които се бориха да освободят света от Хитлер, се обединиха срещу коварния руснак, за когото сега признахме, че използва тайна полиция, огромни постоянни армии, лагери на смъртта и еднопартийна диктатура, за да поддържа своята империя на злото. Огромните престъпления, които извършихме срещу германците след войната, бяха лакирани със самодоволно лицемерие.

=====

Резултатът от този контрол върху клиентелистката преса беше появата на малък, полускрит самиздат (което буквално означава „самопубликувано“). Десетки книги и брошури, публикувани в малки тиражи от местни издателства, описват индивидуалните страдания на оцелелите от един или друг лагер. Нашите клиенти-германци, контролиращи могъщите национални медии, осъдиха самиздата като безотговорен или вдъхновен от нацистите. Така че всичко това остана неизвестно на Запад. Само ако безстрашен писател на запад от Рейн поеме инициативата, се публикува нещо, което е вярно и следователно революционно в този контекст. Такива бяха книгите на американския учен Алфред де Заяс, които се продадоха в стотици хиляди в Германия, защото казваха истини, които германците все още не бяха виждали отпечатани. Тези книги, „Немезида в Потсдам“ и „Бюрото за военни престъпления на Вермахта“¹ описват депортации, грабежи, убийства, зверства, водещи до милиони смъртни случаи, извършени от Съюзниците срещу милиони германци, главно жени и деца, в мирно време. Отхвърляни около осемдесет пъти в Съединените щати в продължение на десет години, но най-накрая публикувани в САЩ, Канада и Англия, тези книги бяха пренебрегнати от всички големи англоговорящи рецензензиращи медии и учени, които въпреки това имаха достатъчно място или време да преоткриват стотици пъти престъпленията на

германци, които вече са били заловени и наказани.

Доколкото Германия беше от Запада, германската преса не беше свободна; доколкото германците бяха свободни, те не бяха от Запада.

=====

Този вид „зрителна измама“ все още продължава. Полковник Филип Лаубен ми каза през 1987 г. да не давам адреса му на нито един журналист, защото „когато тази книга излезе, лайното наистина ще удари вентилатора.“ Но Британската радиотелевизионна корпорация все пак получи адреса му – не от мен – и съгласието му да бъде интервюиран, след като Лаубен беше инструктиран за интервюто от представител на Пентагона. В този брифинг Лаубен беше предупреден, че не е разбрал собствения си опит. Представителят на Пентагона му обясни всичко наново. Би Би Си по-късно ще дойде да направи интервю, в което той ще отрече всичко. Според професор Амброуз продуцентът на Би Би Си по-късно ще твърди, че Бак е накарал Лаубен да каже неща, които не е имал предвид. Самият Лаубен не е казвал това.

Това е уникална идея, която представител на Пентагона през 1990 г., който не е бил на сцената през 1945 г., би могъл да обясни преживяванията на Лаубен. Лаубен е бил ръководител на отдела по германските въпроси на ВЦСЕС. Той е служителят, отговарящ за репатрирането и трансферите, който помага за изготвянето на формулярите, които използват термина „Други загуби“. Той отива в Норвегия, за да уреди връщането на стотици хиляди германци. Написва подробни меморандуми, интелигентно демонстриращи как французите се опитват да „крадат“, търсейки затворници, на които нямат право. Айзенхауер му е доверил председателството на деликатна среща с французите в момента, когато Червеният кръст и френската преса заплашват да разкрият бедствието в лагерите.⁴

Лаубен работи редовно с документите на „Седмичник за военнопленниците и обезоръжените вражески сили“. Когато ги обсъждаше с мен по време на нашето интервю през 1987 г., той каза, че „Други загуби“ означават смъртни случаи и бягства. Не съм му давал такава идея. Не съм му „обяснявал“ това. Той предостави информацията от собствените си познания от първа ръка.⁵

Разбира се, комична е идеята, че странен чуждестранен писател може да влезе в хола на Лаубен и да го накара да даде показания против волята си пред жена си за публикуване в книга, доказваща, че той и армията му са извършили огромно зверство, което никога не е съществувало. Има и други неща, които трябва да вземете предвид. Лаубен ми даде разрешение да запиша интервюто и от съображения за безопасност повтори още веднъж, че „Други загуби“ означават смъртни случаи и бягства. Седмици по-късно в дома си и далеч от моето присъствие, той подписва препис на това изявление и ми го върна. Повече от месец по-късно и знаейки, че полковник Ърнест Ф. Фишър е бил армейски историк, Лаубен каза на Фишър, че „Други загуби“ означават смъртни случаи и бягства. Лаубен доброволно коментира, че „Вогезите са били само един голям лагер на смъртта“. Той ми написа писмо, в което ми пожелава успех с моята книга. Дали Лаубен беше

заплашен от мен и от полковник Фишър?

Лаубен каза на наивния интервюиращ от Би Би Си, че представителят на Пентагона „ми обясни“, че терминът „Други загуби“ означава главно прехвърляния към „други командвания на американската армия“ и следователно не може да означава много смъртни случаи. Тази идея се основава на факта, че под графата „Други загуби“ в доклада за военнопленниците и разоръжените вражески сили от 4 август 1945 г. 132 262 мъже са отбелязани под линия като „предадени“ на американските сили в Австрия. „Направих грешка“, каза Лаубен.

В месечния си доклад Айзенхауер също така казва, че тези 132 262 разоръжени вражески затворници, показани под „Други загуби“, отдавна са били прехвърлени от Германия в Австрия. Но политическият комисар на САЩ в Австрия генерал Марк Кларк издава доклад през ноември 1945 г., в който посочва броя на РВС, които са влезли в Австрия през август 1945 година.⁶ Броят на РВС, прехвърлени от Германия в Австрия през август 1945 г., е 17 953. Айзенхауер казва, че са били прехвърлени; Кларк казва, че повечето от тях никога не са стигали до Австрия. Сто и четиринадесет хиляди мъже вече не са в Германия, не са пристигнали в Австрия и не може всички да са избягали. Има само един начин да напуснеш едно място и да не стигнеш никъде другаде и това е да умреш. Няма друга възможност. Така че от Айзенхауер и Кларк имаме доказателство, че дори прехвърлянията под „Други загуби“ са скрили огромна част от мъртвите. В този случай 87 процента от „прехвърлените“ са мъртви.⁷

=====

Една от защитите, предложена от апологетите на САЩ и Франция, е, че хората на върха не са знаели какво се случва в лагерите, защото са били много заети да установяват военно правителство в Германия или да преразпределят войници. Че това са глупости, се разбира от само себе си; тяхно задължение е да знаят и на самия Кларк, *който дори не е отговорен*, е съобщено в рамките на няколко седмици след като поема управлението в Австрия. Във всеки случай Айзенхауер е знаел и не е направил нищо. Ние знаем това от меморандума за интервю между следовател от американската армия и д-р Конрад Аденауер, по-късно канцлер на Германия.¹⁸ Този документ, открит няколко месеца след първата публикация на „Други загуби“, съобщава за интервю, проведено през юни 1945 г. от американската армия с д-р Аденауер, който осъжда американските лагери на смъртта по поречието на Рейн с много категорични думи. Той казва:

Някои от германските военнопленници са държани в лагери по начин, който противоречи на всички хуманитарни принципи и грубо противоречи на Хагската [и Женевската] конвенция. По цялото поречие на Рейн от Ремаген-Зинциг до Лудвигсхафен германските затворници са затворени седмици наред без никаква защита от времето, без питейна вода, без медицински грижи и само с няколко филийки хляб за ядене. Те дори не можеха да легнат на пода [на земята]. Това бяха много стотици хиляди. Говори се, че същото е и във вътрешността на Германия. Тези хора умряха с хиляди. Стояха ден и нощ в мокра кал до

глезените! Условието се подобриха през последните няколко седмици. Разбира се, огромният брой затворници е една от причините за тези условия, но трябва да се отбележи, че доколкото ми е известно, бяха необходими много седмици, за да се подобрят поне най-лошите условия. Впечатлението, направено върху германците от публикуването на факти за концентрационните лагери, беше значително отслабено от този факт. Разбира се, не е имало действителни жестокости в лагерите за военнопленници (*sic*), но обикновените хора казват „Всеки [човек], който третира военнопленниците по този начин, не е много по-добър от нацистите.“ Знаем, че през зимата на 1941-1942 г. руските затворници са били много зле третирани от германците и ние трябва да се срамуваме от този факт, но смятам, че вие не трябва да правите същото. Немските затворници също ядяха в лагера трева и беряха листа от дърветата, защото бяха гладни, точно както за съжаление правеха руснаците. . . Моля, позволете ми да кажа откровено, че по много важни въпроси... Съюзниците са използвали същите методи, каквито, за съжаление, са използвали германците. Вярно е, че при използването на тези методи не се стига до едни и същи крайности, но методите са едни и същи.

Изключителното описание на мъжете, които „стояха ден и нощ в мокра кал до глезените“, докато умират с хиляди, е точно като описанията, дадени от оцелелите и от много американски свидетели, включително полковниците Бийзли и Мейсън, които пишат с почти същите думи за своя опит в лагер на Рейн през април.¹⁹

Самият генерал, няколко седмици след като Аденауер осъжда политиката му, издава доклад до Обединения комитет на началник-щабовете, обобщаващ съдбата на затворниците.²¹ „Към 31 юли статутът на военнопленниците и разоръжения вражески персонал в зоната на Съединените щати е както следва:

„Освободени..... 2 046 575.

„Прехвърлени..... 922 566.

„На разположение.....1 803 696.“

Генералът не посочва, че така отчетеният общ брой е 4 772 837. Извадени от пленените от американските сили от общо 5 224 310 в командването на ВЩСЕС, съобщени на 10 юни 1945 г. от неговите собствени офицери, това прави 451 473 мъже, жени и деца неотчетени. За този период в американските лагери общият брой на мъртвите, изчислен в тази книга, публикувана една година преди откриването на този документ, е 472 366.²² Освен ако тази „пропаст на Айзенхауер“ от почти половин милион души не се отчете като смърт, няма разумно обяснение за това. Освобождаванията и прехвърлянията вече са отчетени. Единствената възможна съдба за този огромен брой изчезнали хора е смъртта.

Мартин Брех,²⁸ американски пазач, който е бил в Андернах през пролетта на 1945 г., казва, че 50 000 до 60 000 мъже в Андернах гладуват, живеят без подслон в дупки в земята, опитвайки се да се хранят с трева. Когато им пренесъл малко

храна през бодливата тел, той получава заповед да спре от офицер, за когото си спомня, че казал: „Не ги хранете, нашата политика е тези мъже да не бъдат хранени“. По-късно Брех им промъква още храна, хванат е и същият офицер му казал: „Ако направите това отново, ще бъдете застреляни“. За „спорт“ някои от пазачите отварят портите, така че полуделите от жажда затворници да изтичат до Рейн за вода. Те са обстрелвани с картечници, докато бягат. Брех видял как телата излизат от лагера „с камиона“, но никога не му е казано колко са били, или къде са били погребани, или как. Андернах е в зоната на Предния отдел на армията, където условията са описани от Медицинската история на ЕТО като типична за условията в американските лагери в Европа (вж. Приложение 11).

=====

Капитан Л. е бил изключително трудолюбив и съвестен човек през целия си живот. Беше очевидно, че той беше подложен на изключителен стрес, опитвайки се да се справи с условията в ССЕ 27 и не получаваше съдействие, никаква помощ, никакво разбиране, беше безпомощен и дори нямаше с кого да говори. Успях да услужа, за да задоволя (последната) нужда. Той ми обясни, че повечето от мъжете са имали дизентерия и са страдали от недохранване. Някои мъже в клетките са имали до 17 кървави изпражнения на ден, каза той. Заведе ме в една от бившите френски казарми, служеща за болница. Имаше осемстотин мъже, лежащи навсякъде, както на студения бетонен под, така и на легла. Просто ти се разбива сърцето да ги видиш. . . Почти без изключение другите (американски) служители бяха преквалифицирани поради алкохолизъм или психиатрични проблеми... Положението на ССЕ 27 изглеждаше типично за цялата система. Когато в едно заграждение имаше група затворници, с които не знаеха какво да правят или не можеха да се справят по друг начин, те бяха изпращани без уведомяване в друго заграждение... Нямам представа колко умряха (или) къде са били погребани. Сигурен съм, че американците не са ги заровили, а ние няхахме такова нещо като булдозер. Мога само да предполагам, че някой от немските военнопленници ги е погребал. Можех да погледна през прозореца на канцеларията си и да разбера дали носеното тяло е живо или мъртво по това дали има пети мъж, който го следва с личните вещи на човека. Броят можеше да бъде от пет до двадесет и пет на ден.

Офицерската столова беше в една от френските двуетажни къщи. Имаше персонал от четиридесет и двама [затворници] с готвача на немския луксозен лайнер „Европа“. Въпреки че обикновено вечеряха не повече от шест или осем [офицери] наведнъж, винаги имаше поне толкова униформени сервитьори. Човек не можеше да извади цигара от джоба си до устните си, без да му я запалят. Съоръжението беше напълно ремонтирано, преобоядисано със стенописи за всеки специален повод, т.е. Коледа, Нова година, Свети Валентин, Свети Патрик... За обяд имаше камерна музика с четири до шест музиканти, а за вечеря хор от петнадесет до двадесет, съставени от звездите на Мюнхенската и Берлинската опера. Накратко, [американският] персонал беше много по-загрижен за воде-

нето на луксозен живот, отколкото за функционирането на затворническите лагери.³¹

Зигфрид се опитва да облекчи условията на затворниците, като подкупва с цигари местните френски пазачи в лагерите за свободни превозни средства, за да може да използва техните камиони да замъкне малко сено в околността, за да стоят военнопленниците над земята. Когато времето се затопля, загражденията стават в дълбока кал до глезените. Намерих палет с пробити дъски от конвой от камиони и го върнах обратно, за да измъкна мъжете от калта. Това обаче бяха мерки за помощ при големи проблеми, които никой не изглеждаше в състояние да реши, нито изглежда някой го интересуваше.“

Капитан Зигфрид завършва писмото си: „Очевидно ние, Американската армия, не бяхме готови да се справим с толкова много затворници, дори когато пристигнах на място през декември 1945 година.“

Капитан Бен Х. Джаксън казва, че когато се приближил до един от лагерите по поречието на Рейн, „можех да го помириша на една миля. Беше варварско.“³² Лейтенант Артър В. фон Фанге казва, че през март 1945 г. е видял около дванадесет заключени вагона, пълни с мъже, разположени на страничния път близо до Ремаген. Той чул викове отвътре, които постепенно заглъхнали. „Не си представям, че са оцелели три дни“, казва той.³³

Лорд Кейнс, британският икономист, пита президента Рузвелт в края на ноември дали планира „пълна аграрна икономика“ за Германия. Въпреки че на американския народ е казано, че планът „Моргентау“ е изоставен, Рузвелт казва тайно на Кейнс, че планът ще бъде изпълнен. Германската икономика ще бъде намалена до ниво, което „не е съвсем“ напълно аграрно, казва той. Планът стига „доста далеч“ в деиндустриализацията на Рур и елиминирането на много от основните индустрии в Германия.³⁷ Бившият президент Хърбърт Хувър, когато е в Германия през 1946 г., открива сред американските офицери много лъжи относно условията в Германия. Според доклад на американското разузнаване, даден на Хувър, „може да се вярва само на една пета за данните за икономическото производство, останалото е фалшифицирано, за да направи добро впечатление на висшите нива. Низшият персонал е проникнат от хора на Моргентау“.³⁸

Тази политика означава гладна смърт както в затворническите лагери, така и сред цивилното население като цяло. Статистическата служба във Висбаден е изчислила консервативно, че 2,1 милиона германски цивилни са загинали от 15-те милиона души, главно жени и деца, които са били прогонени от Източна Прусия, Померания, Силезия, Судетите, Полша, Чехословакия и др. след войната.³⁹ Много повече загиват сред немските цивилни, които не са депортирани. Независимо от това, че широко разпространеният недостиг на храна от 1946 г. засяга и останалия свят, ясно е, че повече от година от май 1945 г. нататък политиката на Съюзниците умишлено възпрепятства германците в опитите им да се изхранват и в опитите им да изнасят, за да плащат за вноса на храни. Отначало благотворителността също не

е разрешена. През 1945 г. правителствата на Швеция и Швейцария се опитват да изпратят храна за помощ на Германия. И двата опита са забранени.⁴⁰ Самите съюзници през цялото време се оплакват от недостиг и прекомерни разходи, но изпращат пшеница на германците. Тя изобщо не е достатъчна, за да компенсира стойността на демонтираните фабрики. Дори не е достатъчна, за да предотврати масовата смърт от глад. Точно колкото да предотврати комунистическа революция.

Със сигурност е време догадките и лъжите да спрат. Със сигурност е време да се заемем сериозно с това, което очевидците и от двете страни се опитват да ни кажат за нашата история. В целия западен свят са известни големите зверства срещу арменци, украинци и евреи. Отричат се само зверствата над германците. Германците не са ли хора в нашите очи?

Никаква полза никога няма да дойде от масовите кланета на 20-и век, докато не се научим да виждаме доброто в презрените.